

СПОГАДИ

Спогади Дьяченка Олександра Дмитровича

Кіровоградський будівельний технікум відмічає свій 70-річний ювілей. За ці роки педагогічний колектив підготував дуже багато спеціалістів для будівельної галузі народного господарства країни. Наші випускники працюють по всій території минулого Радянського Союзу. Їх можна зустріти в Москві і Владивостоці, Такенті і Вільнюсі. Наші випускники працюють керівниками будівельних організацій, вченими, майстрами. Деякі стали політиками і не покладаючи рук працюють на процвітання нашої держави.

Але випускників різних років, які займають різні посади об'єднує не тільки спільна професія, а й те, що всі вони пройшли через школу фізичної культури і спорту будівельного технікуму, а це масові змагання в групах, першості технікуму з багатьох видів спорту, участь у міських, обласних та республіканських змаганнях.

Є про що згадати голові обласної ради народних депутатів Сибірцеву В., який, будучи студентом нашого технікуму активно займався спортом.

Колишній мер міста Мухін В.Г. був членом збірної команди технікуму по волейболу, Кальчено В. займався в технікумі легкою атлетикою.

В будівельному технікумі завжди приділялася посилена увага до ігрових видів спорту і дуже важко перелічити всі здобутки волейболістів, баскетболістів технікуму, які були і чемпіонами міста, області, призерами та чемпіонами першостей України.

На цій палітрі спортивних досягнень технікуму завжди сяє зірка Володимира Лапирьова, майстра спорту СРСР, чемпіона Спартакіади народів Радянського Союзу по волейболу, в алеї спортивної слави технікуму свої місця зайняли легкоатлети, майстри спорту Коваленко Володимир, першорозрядниці Смеляняк Олена, Драган Вита, хокеїсти та кандидати у майстри спорту члени збірної команди України, чемпіони України.

Алієва Гульнара, Ворона Світлана, Тертілова Тетяна – тенісистки, майстер спорту Синельников Віктор, КМС Діордієв Олег і дуже багато інших випускників спортсменів технікуму.

Не покладаючи рук, не рахуючись з часом, зі спортсменами технікуму працювали викладачі технікуму, які приводили своїх вихованців до вершин спортивної слави.

Що можна сказати про легендарного керівника фізвиховання протягом чверть століття Лопирьова Бориса Олександровича, для якого друге місце було поразкою, але до перемоги команди, які тренував Борис Олександрович, йшли через години праці у спортивному залі. Про це свідчить талант тренера та віру в свого тренера гравців. Навіть важко перелічити всіх студентів, які завдяки старанній роботі Бориса Олександровича отримали путівку в життя.

Викладач Чипченко Микола Іванович підготував багато команд переможців та призерів міських, обласних, республіканських змагань. З великою повагою згадують випускники свого тренера, який не тільки навчив їх грати в баскетбол, а й навчив поважати один одного, працювати, мріяти і свої мрії втілювати в життя.

В пам'яті випускників технікуму назавжди залишиться викладач допризивної підготовки Медянік Павло Павлович, який вкладав душу в свій предмет, розвивав родзинку військової служби перед юнаками технікуму, а у вільний час готував збірну команди технікуму по стрільбі до змагань. Про якість роботи Павла Павловича свідчить той факт, що навіть дівчата, такі як Кущевая Валентина ставали КМС по стрільбі.

Час іде і на зміну старих чемпіонів приходять нові таланти. Чемпіонську естафету підхопили випускники та студенти дев'яностих років. Чемпіонами міста та області в 1997 році стали Даценко Сергій з вільного прикладного багатоборства, в 1998 році на чемпіонському п'єдесталі Дацена Сергія замінив Кравченко Дмитро, а його в свою чергу на чемпіонському містку в 1999 році замінив Ліщименко Олександр.

Педагоги технікуму впевнені в тому, що студенти 21 сторіччя продовжують славні традиції спортсменів випускників минулих років.

19.04.2000 р.

*Спогади Горбань О., Кононенко О., Чигроса А., Шабанова С., Побережець Н.,
Плохотніченко В., Костенка Д., Лось М., Клименка Є.*

У 1999 році ми стали студентами Кіровоградського будівельного технікуму імені Героя Радянського Союзу В. Е. Колісніченка.

Зараз ми навчаємось на 1 курсі. Навчання в технікумі дуже пізнавальне і цікаве. З кожним днем ми дізнаємось про свою майбутню професію все більше і більше. Завдячуємо ми за це своїм викладачам. Крім навчання в технікумі, займаємось художньою самодіяльністю, проводимо різноманітні свята, конкурси, в яких ми беремо участь. Ми із задоволенням відвідуємо театральний гурток, а також вокальну групу. З великою пошаною і вдячністю ставимося до своїх керівників.

Керівництво технікуму приділяє багато уваги матеріально-технічній базі технікуму, але хотілося б, щоб держава більш приділяла уваги нам молодим, майбутнім будівельникам, бо молодь – це майбутнє України, а про своє майбутнє потрібно піклуватися.

Спогади Данильченко Ольги

Кіровоградський будівельний технікум ім. В. Є. Колісниченка відкрив життєвий шлях для багатьох людей. Цей технікум випустив багато гарних спеціалістів, які прославилися на всю країну.

Тут навчалася моя родина Данильченко Володимир Анатолійович, Володимир Володимирович, Сергій Володимирович і я, Ольга.

Наша родина – одна з небагатьох, які продовжують династію.

Мій тато навчався на вечірньому відділенні в період з 1969 по 1974 рік. Він водночас працював і вчився в технікумі. Йому дуже подобалися пари з предмета ОРБК, які викладав Вишнівський В. Й. Навіть зараз, коли мені щось не зрозуміло, він завжди мені допомагає.

Мої брати теж йшли слідами батька і навчалися в технікумі. Володимир навчався в технікумі з 1992 по 1996 рік, його класним керівником був Зайцев В.М. Він запам'ятався їм, як професійний будівельник і хороший викладач. Сергій навчався на заочному відділенні з 1993 по 1998 рік. Класним керівником був Крючков Є. Г. Він – професіонал своєї справи, який має багатий життєвий досвід.

Зараз я навчаюся на III курсі. Моїм класним керівником є Чернишова І. А., яка є спеціалістом своєї справи, а з нами набирає досвід роботи у колективі.

Професія будівельника є однією з найпочесніших, тому що людина залишає слід на землі своїми будівлями. І якщо зараз наша країна переживає не найкращі часи, і будівництво йде не так бурхливо. Але я сподіваюся, що прийде час, і наше покоління увіковічить себе в нових будовах.

З нагоди 70-річчя технікуму я і вся моя родина вітаємо викладачів та співробітників технікуму із цією датою, бажаємо їм творчої наснаги та терпіння і їхній нелегкій справі.

Всього найкращого!

З повагою родина Данильченків.

Спогади Аносової З.Б., викладача, випускниці

Минуло чимало часу з тих пір, як я закінчила технікум, але і сьогодні з радістю згадую роки навчання, нашу дружню групу С-13, будні і свята, конкурси і олімпіади, трудові семестри та робот в походах. Це був період формування нас як особистостей, людей, спеціалістів. Технікум дав знання, яких вистачило в практичній діяльності. За все це хочу висловити вдячність, в першу чергу, нашому класному керівнику та викладачеві одній із головних спецдисциплін В'ячеславу Опанасовичу Нестеренку, усім викладачам, які віддавали нам свій час, ділилися знаннями, вкладали душу і були до всього терплячі.

Тому, коли через шість років, я прийшла в технікум на викладацьку роботу, то я повернулася в свій рідний дім.

Спогади завідувача кабінетом «Управління та організації» Крючкова Є. Г.

Будівельний технікум випускає спеціалістів будівельного виробництва, які мають знання в області будівельної техніки, організації та економіки виробничих процесів, які здійснюються на будівельному майданчику.

Методи будівельного виробництва безперервно вдосконалюються, слідуючи загальному процесу науки, техніки і вимогам сьогодення.

З'явився попит на будівництво малих індивідуальних об'єктів, різко зменшилось будівництво і проектування великих промислових об'єктів по типовим проектам.

Зростає оснащення будівельних організацій високопродуктивним ручним інструментом, з'явилися більш сучасні, екологічно чисті облицювальні та покрівельні матеріали, теслярські вироби, прийшов час проектуванню об'єктів з використанням комп'ютерної техніки. У своїй роботі викладачі технікуму прищеплюють студентам, майбутнім технікам-технологам, поняття того, що результатом їх трудів є об'єкти довготривалого використання, тому вони, застосовуючи знання, які отримали в технікумі, зобов'язані пояснити необхідний ресурс довговічності з мінімальним ремонтом і можливістю в подальшій їх реконструкції у процесі вдосконалення виробництва. У цьому зв'язку переглянуті робочі програми, збільшено кількість практичних занять, переглянуто курс лекцій по спеціальним дисциплінам, курсове і дипломне проектування виконується за відповідними вимогами Державних будівельних норм України.

Коллектив технікуму уважно слідкує за успіхами своїх випускників, зустрічається з ними, радіє їхнім успіхам. Багато наших випускників створили малі будівельні організації. Успішно, виконуючи значні об'єми робіт, так Кімнатний Ігор, випускник 1985 року, успішно працює в Новомиргороді.

Зустрічаючись з колишніми і теперішніми керівниками будівельних організацій, випускниками технікуму, такими як Пархоменко Володимир Тимофійович, Полтавський Анатолій Іванович та інші, намагаються у своїй роботі враховувати їх досвід, знання і поради. Перший рік в технікумі працює відділення «Обладнання устаткування і системи газопостачання» на кожному курсі спеціальні дисципліни викладають досвідчені спеціалісти по газовому господарству міста.

Коллектив технікуму впевнений у тому, що, не дивлячись на тимчасові труднощі, він справиться із завданням якісної підготовки молодих спеціалістів-будівельників і техніків газового господарства.

Спогади Гарбара Вячеслава Герасимовича

Один із найбільш пам'ятних випадків в процесі навчально-виховної роботи в коледжі.

Класним керівником (куратором) я був в трьох групах. Особливо запам'яталася моя перша група, яка навчалася з 1984 по 1988 рік. У ті роки примусово розповсюджувались в групах лотереї, виписка газет, участь у різних громадських організаціях та інше.

Отже, видали мені пачку лотерей на 30 копійок, в кількості, що відповідає кількості студентів в групі. Заплативши вартість цих лотерей скарбник групи Кременецька віддала всі лотереї мені на зберігання. Коли пройшов розіграш лотереї, то на другий день студенти прибігли до мене і збуджено кричали: «В'ячеславе Герасимовичу! Ми виграли велосипед!». Група більшістю голосів вирішила взяти велосипед. Взяли вони той велосипед і спочатку навіть захоплено катилися на ньому на великій перерві, але це досить швидко їм набридло, тому що більшість подобався футбол. І знаходився велосипед у мене в препараторській. Потім за згодою групи я віддав того велосипеда студентові з Бережинки, і яка його подальша доля – невідомо.

Щодо групи. Так, як це була моя перша група, то і опікувався я нею досить прискіпливо. Вони в мене були привчені до військової дисципліни. Я не допускав до групи на перервах студентів інших груп, і це дало на 4 курсі про себе знати. Ще на 4 курсі, відразу після захисту дипломів в групі одружилось 6 пар. Це подружжя Шмашових, Щеголяєвих, Почошових, Чулкових. Ще двох пар забув прізвище. З Щеголяєвими був особливий випадок. Сергій Щеголяєв був «мертво» закоханий в Анжелу, але йому заважав більш фізично сильний студент іншої групи. Тому мені самому довелося вирішити ситуацію, що склалася. Я викликав до себе в препараторську студента своєї групи, який мав прізвисько «Жиган» і поручив йому в'яснити в Анжели, кого вона із цих двох вибирає. Якщо Сергія, то щоб «Жиган» «відшив» Сергійового супротивника. Анжела вибрала Сергія, а на другий день «Жиган» повідомив мені, що супротивник Сергія більше біля Анжели не з'явиться.

Як склалася їх доля – це окреме питання, але син Сергія і Анжели (прізвище по матері Орков) закінчив наш коледж, уже одружений, працює.

На одній із зустрічей групи після закінчення тоді ще технікуму на природі, біля води, де ми купались, хтось із цих заміжніх жінок жартома сказав по відношенню до мене: «Давайте ми Герасимовича притопимо, бо через нього, бачите, за кого ми заміж повиходили».

Спогади Байбороші Валентина Івановича

Двадцять років потому я поступив на роботу у будівельний технікум, майстром виробничого навчання. Ще спочатку, з перших трудових днів мене вразив приголомшений настрій і злагодженість в роботі колективу, повна відповідальність за виконання роботи.

Директором на той час був Шибакін Г.О., людина коректна, тактовна, витривала і, як кажуть: «На своєму місці». Всі ці риси створювали такі умови комфорту, що хотілося працювати, вкладаючи в роботу всі сили і енергію. Навіть у вільний від роботи час викладачі знаходилися в стінах технікуму, проводячи консультації, додаткові заняття студентам, розширено надаючи ту чи іншу тему.

Хочеться згадати ветеранів, які працювали певний час в технікумі. Це мій попередник завідуючий майстернями – Нагорний Ю.П., професіонал своєї справи, людина із золотими руками. Більше 30 років він віддав технікуму. Юрій Петрович може згадати ще ті часи, коли технікум був розташований на вулиці Леніна, де зараз знаходиться факультет музпеду. Хоч зараз він на пенсії, але часто приходить до технікуму. Відчувається, що технікум – це його життя, це його спогади про минулі роки.

Хочеться згадати ще й про викладача Сужаєву Анну Олексіївну, яка натхненно працювала протягом багатьох років у технікумі. Вона мала такі позитивні риси, як людяність, чуйність до проблем студентів. Анна Олексіївна викладала уроки спокійно, з усмішкою на вустах і це створювало на уроці атмосферу спокою, злагодженості між викладачем і студентами.

Багатьох хочеться згадати добрим словом, але це і не дивно. Адже колектив технікуму завжди був згуртованим, доброзичливим, завжди готовим прийти на допомогу як колезі, так і студентам.

Спогади Анни Михайлової, випускниці коледжу

Моє навчання почалось ще в 2014 році, коли я зовсім не знала ким я себе бачу в майбутньому.

Пройшовши всі іспити, коли я прийшла на перші в моєму житті пари , мене шокувало , що як складно вчитися дівчині на таку чоловічу професію!

Пройшло 4 роки з моменту мого випуску, і я можу з гордістю сказати, що я щаслива була навчатись в будівельному коледжі Кропивницького!

Надзвичайна увага викладачів, незрівнянна увага нашого куратора Бурхан Н.М. та згуртованість нашої студентської групи!

Вдячна за кожен момент мого навчання , вдячна за нових друзів, і за те, що я навчалась в такому закладі мого студентства!

Спогади Дмитра Геннадійовича Майборода, випускника коледжу

Мене звати Майборода Дмитро Геннадійович і з нагоди 95-річчя коледжу хочу поділитися історією свого навчання. Навчався я з 2016 по 2020 рр. Проїшов я всі 4 рівні тієї складної, як мені здавалося на той момент гри від Б-11 до Б-41. Було багато приколів під час навчання і звісно ж різні проблеми пов'язані з навчанням. Викладачі в КБК були файні завжди йшли на поступки студентам, деяких нажаль вже немає. Хотілось би сказати про деяких окремо наприклад, як пані Наталія Грибальова з предмету Буд.матеріали - предмет офігенний, а особливо семінари на пам'ять. Також без перебільшення скажу, що самий крутий викладач КБК це учитель історії України і географії Сергій Дергачов він пари читає просто супер, прикольно жартує і коли до нього заходиш на пару, то вона ніби не 1.20 йде, а всього хвилин 20. В ті роки я б ходив і по 6 пар в день до Сергія Васильовича, вся наша група була в захваті від нього. Також скажу пару слів про вчителя української мови та літератури Ольгу Дергачову. В кінці 1-го курсу наша група мала здавати ЗНО з української мови і Ольга Володимирівна готувала нас розбираючи варіанти на парах і так сталось, що вона пішла в декрет і останній варіант який ми з нею розбирали на парі був 12-й. Ольга Володимирівна нам розкривала кожне речення і кожну літеру, що і як, і чому підкреслюється. І на ЗНО мені попався саме 12-й варіант, як раз останній з яких ми розглядали з Ольгою Володимирівною. Написав я ЗНО на 8 навіть не очікуючи такого результату враховуючи те, що я не дуже гарно вчився і сама висока оцінка було з групи це 9. Хотілось би сказати про практику в коледжі, якої було дуже мало і зазвичай все навчання була одна теорія. І звичайно сама неперевершена людина в КБК була, є і буде це наш куратор Шведчикова Тетяна Володимирівна - наша друга мама, яка організовувала нам поїздки, різні екскурсії, яка за нами бігала і переймалася нашими зальотами в навчанні, завжди контролювала наше відвідування занять "запізнюєшся на пару це значить відразу дзвінок батькам - АЛЬО, А ГДЕ ДІМКА !? ПАЧЕМУ ОН НЕ НА ПАРЄ ?" І зараз закінчивши КБК я розумію, як це було реально круто адже після коледжу я вступив до університету на ту ж спеціальність і там нажаль такого вже не було, ніхто нас вже не контролював і перших пів року в університеті мені було не просто вчитися без цього контролю. Контроль в КБК нас готував і загартовував до більш відвідального навчання, щоб ми могли самі вирішувати свої проблеми в навчанні. Я провчився 3 роки в бакалавраті і 1.4 роки в магістратурі. Отримав диплом бакалавра і ось лиш недавно 24.12.2024 закінчив навчання повністю і отримав диплом магістра з відзнакою і за ці роки не було нічого такого приємного, як за 4 роки в коледжі. Дуже сумно, що час так швидко пройшов і майже 9 років навчання після школи завершилося. Хочу побажати всім студентам КБКФК, які навчаються зараз хай цінять ці прекрасні студентські роки тим більше, що держава забезпечує безкоштовним навчанням + є стипендійне забезпечення, тож

навчайтесь поки є можливість, піти на роботу ви завжди встигнете. Бажаю успіхів у навчанні і більше радісних моментів.

95 років – це старт до нових звершень

Кропивницький фаховий будівельний коледж не можна не любити. Приваблюють і його «обгортка» - зовнішній вигляд, і внутрішній світ. Очі розбігаються від дизайну, квіткової оази у фойє, оформлення коридорів та аудиторій. Тут добре розуміють, що стіни теж виховують. А про внутрішній світ закладу ведемо розмову з директором закладу **Інною Чернишовою**. Привід для розмови більш ніж вагомий – у березні виповниться 95 років коледжу.

- Інно Анатоліївно, які емоції, незважаючи на складний час і труднощі, викликає така гарна дата – 95 років будівельному коледжу? Як плануєте відзначати 95-й день народження закладу?

- В першу чергу такий поважний ювілей викликає відповідальність. 95 – це не просто цифра, а це дата проживання закладу в системі освіти. Це престиж коледжу, його досвід роботи. Це старт до нових звершень. Якщо поглянути на наш кількісний контингент, коледж потрібний і державі, і області, і людям. Дата щемлива і відповідальна. До відзначення готуємося. Звісно, війна не дозволяє відсвяткувати так, як би ми хотіли, але й проминути таку дату не можна. Плануємо розтягнути її на місяць, для того, аби його могли відвідати випускники різних років, які цього бажають, а ми мали нагоду показати їм те, чого досягнув заклад. Готуємо виставки технічної творчості, дипломні проекти студентів, обласні проекти, в яких ми брали участь (президентська програма «Велике будівництво» - 12 проектів із реконструкції дитячих садочків, шкіл і спортивних майданчиків, проект з облаштування в'їзного знака в нашу область, знака полеглим воїнам – на замовлення однієї з військових частин... Тобто, нам є що показати: і наші перемоги, і досягнення і те, чого потребуємо. Безперечно, будуть урочистості, адже маємо понад 700 студентів і півсотні викладачів, а кожен з них – це частинка історії закладу.

- Назвіть основні віхи протягом відрізка, який пройшов коледж?

- У нас є історична книга про заклад, випущена до його 50-річчя. Зараз працюємо над її поновленням. В ній багато історичних фактів, цікавих постатей. Це все хочемо зберегти. І заодно працюємо над продовженням книги. Свою історію заклад розпочав в далекому 1930 році, коли художня школа була реорганізована в будівельний технікум. І ця подія є символічною, тому що сьогодні заклад освіти готує ще й спеціалістів - архітекторів, які красу мистецтва втілюють у камені. Шлях заклад пройшов непростий: і Голодомор пережив, і сталінські репресії – були викладачі, які потрапили під ці лещата. Пережив також Другу світову війну, руйнацію своїх приміщень. Відроджуватися починали з майстерень, в яких виготовляли різні товари: і візочки, і стільчики, навіть гудзики... І все це для того, щоб вижити і йти вперед. За допомогою студентів і викладачів облаштовували у 60-ті роки будівлі, які служать нам і нині. Тобто ми зараз живемо у тих спорудах, які залишили нам попередники, підтримуємо їх і оновлюємо. Це історія не тільки нашого коледжу, а ц усієї

Кіровоградщини. Згодом побудували два гуртожитки, зберегли фото, коли йшло будівництво. В пам'яті залишається багато подій з біографії закладу, але найбільше ми любимо 1 вересня, коли збираються гарно одягнені студенти, викладачі біля них молодіють. Дуже хвилюючі випускні вечори, коли доводиться прощатися з випускниками. Одного разу випускали групу, в якій половина студентів були сироти, ми кожному вручили подарунки. Випускники тоді дякували нам і називали наш заклад найкращим. Прихід студентів і прощання з ними – це найзворушливіші моменти, адже за 4 роки вони стають для нас рідними. Дуже приємні хвилини, коли приходять випускники попередніх випусків, не тільки через рік-два, а й через 30-40. Просто хочуть посидіти в аудиторії, пройтися коридорами, згадати студентські роки, поспілкуватися з викладачами. Вони дякують нам, а ми їм – за те, що пам'ятають заклад. Хвилюючі моменти, коли допомагаємо ЗСУ. Це вже стало нашою традицією. Чимало випускників коледжу, батьків студентів захищають сьогодні країну – вони з нами на зв'язку, коли мають навіть короткочасну відпустку, прибігають. Цю сторінку теж хочемо зафіксувати в нашій історії, тому готуємо Книгу пам'яті.

- Спостерігаючи, як розвивається Ваш заклад, напрошується комплімент: він вічно молодий - епітет «давній» чи «старий» йому не пасує. Як вдається поєднувати поважний і молодий вік?

- Якщо мова йде про заклад, то однозначно він молодий. Сюди ж приходять молодь, отримує тут знання, наповнює його юною енергетикою і, відповідно, коледж молодіє. А одночасно – це досвідчений заклад, який зарекомендував себе на рівні всеукраїнської освіти. По-іншому не буває. Ті заклади, які не витримують конкуренції, зникають. А наш і молодий, і досвідчений – в ньому поєднується непоєднане. Молодість йому підтримують студенти, а поважний вік – у його паспорті. І ми пишаємося цією солідною датою, адже в області набереться небагато закладів, яким добігає до ста років.

- Що можете сказати про викладацький склад? Чи забезпечує він гідний рівень знань студентів?

- У коледжі працюють більше 50 викладачів. Середній викладацький вік – 44 роки. Це молодий вік викладачів. Поєднуємо і досвідченість, і молодість. Коли я прийшла на роботу в коледж, тут працювали такі аксакали, що ми, новачки, побоювалися з ними зустрічатися в коридорі або до стіни притискалися. Це Веніамін Йосипович Вишневський, В'ячеслав Герасимович Гарбар, Володимир Миколайович Зайцев, Едуард Георгійович Крючков, Дмитро Михайлович Калмиков. Це були особистості, наша професура. Не пам'ятаю, щоб вони йшли на заняття з конспектами – у них все було у головах. Вони заходили в аудиторію, ставали біля дошки і повністю заволодівали студентами, які, як кажуть, заглядали їм в рот, аби чогось навчитись. Як сказала мені колега, чи думала я тоді, що керуватиму цим престижним закладом? Звісно, не думала. Просто працювала, приростала до закладу, який ставав моєю

частинкою. Особливо відчуваєш цю спорідненість із закладом, коли приходиш рано-вранці або йдеш пізно увечері: тут усе рідне. Досвід старшого покоління, їхня відданість коледжу, безперечно, на нас вплинули, і ми намагаємося їх наслідувати. І, звісно, зберігаючи традиції, вносимо щось нове. Сьогодні у нас є Валерій Миколайович Гуцало, Олександр Володимирович Таран, які пропрацювали понад 40 років. У нас 40 відсотків викладачів – випускники закладу. І це особлива генерація – вони розуміють, що тут навчались, тож дуже стараються не підвести своїх викладачів. Однозначно, я задоволена своєю командою. Викладачі вміють працювати, відгукуються на пропозиції, йдуть в ногу з часом. Олімпіади, конкурси, проекти – вони скрізь беруть участь, тому що це життя закладу і його реклама. У нас така уже традиція: як прийшов, так і вкоренився. Навіть багато сімейних династій працює: мати й донька, батько і син, брати... Головне – застосовуємо сучасні методи, усі аудиторії обладнані мультимедіа. Якщо говоримо про дипломний проект, то це тільки в електронному вигляді. Не тільки викладачі змінюються, а й студенти. Протягом навчання вони стають більш свідомими, починають розуміти, навіщо їм це потрібно, вони бачать свою перспективу, орієнтуються у майбутній професії. Тішить те, що сьогодні виробилося таке рівноправ'я між викладачем і студентом. Нинішній здобувач освіти не боїться викладача, може розповісти все, що він хоче. Бувають такі моменти, коли батьки просять вплинути на юнака чи дівчину, бо вони безсилі, а «вас послухають». Сьогоднішній студент не сприйме викладача, який стоїть на місці, не рухається вперед. А викладач у свою чергу має його мотивувати, показати важливість навчання, адже у наших стінах формується його майбутнє.

- У коледжі велика увага приділяється виховній роботі. У соціальних мережах представлено справжнє розмаїття заходів. Хто їх автор і організатор?

- Професія будівельника не рутинна чи малоцікава, а творча, тому до нас на навчання приходять діти з різними здібностями. А ми створюємо умови для їх розвитку. Коли ще не готували архітекторів, було багато студентів, які гарно малювали. Коли з'явилися архітектори, вони урізноманітнили творчий процес. Оцей затишок, який створений у закладі, це справа рук студентів. Щоб краще вивчити запити юнаків і дівчат, проводимо анкетування, відповідно до їхніх пропозицій будуємо виховну роботу. Це і екскурсії, і перегляди фільмів, інші заходи. Багато проводимо спільних заходів з обласними бібліотеками, організовуємо, навіть у цей час, пізнавальні поїздки. Хто автор цих заходів? Викладачі. А починається все із заступника директора з виховної роботи Світлани Коман, яка планує глобальні заходи, допомагає їх організувати по групах. А далі йде такий ланцюжок: куратори груп, викладачі історії, філології... Підключаються також профспілкові організації. Куратори – це не просто віддані своїй справі люди – вони ставляться до кожної дитини, як до власної, знають, чим вона живе, що її непокоїть. Часто куратору довіряють більше, ніж будь-кому. Ми не минаємо жодного державного свята – і у

групах проводимо заходи, і загальні. Те, що студенти беруть участь у заходах, залишиться в пам'яті на все життя. Беручи участь у заходах, вони стають іншими, розкутими і більш готовими до самостійного життя. Не так давно проводили виховну годину «Крапля крові – життя України». Мета заходу була прозова – залучити старшокурсників до донорства, але як майстерно викладачі біології розкрили цю тему. Ми, дорослі, виходили плачучи. Ведучі розповіли про кров, у прямому і переносному значенні, показали, як крапля рятує життя воїнів. Студенти були гарно одягнені – у червоний колір. Учасники ще й пісні знайшли про донорів і про кров, яка допомагає. Головний лікар станції переливання крові вийшов на сцену і розчулено сказав, що додати до цього дійства, крім сліз, нічого. Коли запросили бажаючих здати кров, то вишикувалася черга. І звісно першими йдуть викладачі.

- І проблемне питання. Міносвіти і науки підготувало проект Методичних рекомендацій щодо формування мережі закладів професійної та фахової передвищої освіти. На думку деяких Рад директорів закладів фахової передвищої освіти, дії МОН щодо оптимізації мережі цих закладів, спрямовані на ліквідацію окремої ланки системи освіти - фахової передвищої, шляхом її влиття в систему профтехосвіти. Як Ви сприймаєте такий крок і як реагує Ваш заклад на задум, який попросту не сприймається?

- Прикро те, що нас поставили перед фактом через соцмережі. Нам не дали чітких пояснень, з якою метою це робиться. Щоразу кажуть, що не збираються знищувати фахову передвищу освіту, а в той же час роблять це тихо, ставлять перед фактом, щоб не можна було нічого вдіяти. Час на подання пропозицій був занадто коротким. Микола Сторожук, директор інженерного коледжу, який очолює Асоціацію директорів коледжів області, ініціював зустріч з директором департаменту освіти ОВА Ельзою Лещенко, і Міністерство приєднавалося, але чіткої відповіді ми не отримали. І департамент профтехосвіти теж мовчить. Є закон, розроблені стандарти фахової передвищої освіти, то навіщо все це перекреслювати? Ми виступаємо з ініціативою створити директорат фахової передвищої освіти України. Дуже хотілося, щоб був створений окремий директорат, який би предметно займався фаховою передвищою освітою. Будемо сподіватися, що це явище тимчасове. Не так давно представники коледжів України були на зустрічі у Міносвіти і порушували ці питання. Маємо надію на позитивний результат, незважаючи на всілякі негаразди, працюємо і розвиваємося. У трьох приміщеннях облаштували осередок захисту України – закупили відповідне обладнання. Ці навички і знання необхідні молоді, адже живемо у неспокійний час. Маємо багато амбітних планів, але про це поговоримо згодом.

Отже, розбудуємо країну разом. Впевнено крокуємо до перемоги!

